

Daphne startte
het bedrijf dat zij en
haar zus bedachten

Daphne (33) en haar zusje
Sanne hadden grootse
plannen. Maar toen werd
Sanne in 2010 onverwacht
uit het leven gerukt. In haar
verdriet beseftte Daphne:
"Ik kon onze droom niet
laten liggen. Het was tijd
om aan te pakken."

DAPHNE:
'Ik ben het aan
Sanne verplicht
om te genieten
voor twee.'

'Ik maakte
de droom van mijn
overleden zus waar'

Daphne: "Sanne was meer dan een zusje voor me. Ze was mijn beste vriendin. We deden ontzettend veel samen: sporten, uitgaan, winkelen. Natuurlijk hadden we wel een eigen leven met eigen vrienden, maar we waren gewoon heel close. Aan ruziemaken deden we niet. Iedereen zag ons als een twee-eenheid en dat waren we ook. We zagen zelfs onze toekomstige carrière al samen. Want waar andere zusjes waarschijnlijk vooral met poppen speelden, deden wij net alsof we op een kantoor werkten. Toen we nog klein waren, gebruikten we daar de strijkplank van onze moeder voor, compleet met denkbeeldige computer en al. Later hadden we onze eigen bureautjes waarachter we een fictief bedrijf runden. Samen op kantoor werken, dat zouden we ook doen als we 'groot' waren, besloten we."

Geluk najagen

"Pas toen we een jaar of twintig waren, werden die plannen serieuzer. We liepen inmiddels stage en hadden sterk het gevoel dat we zelf ook een bedrijf konden beginnen. Beetje bij beetje ontstond het idee hoe we dat bedrijf dan zouden invullen. We zagen om ons heen veel mensen die niet erg gelukkig leken met hun leven. Ze gingen naar hun werk, omdat ze geld moesten verdienen. Ze deden dingen omdat het moest. Maar vonden ze het echt leuk? En van wie moest dat eigenlijk? Je bent toch regisseur van je eigen leven? Sanne en ik wilden mensen handvatten bieden om het roer om te gooien en hun geluk na te jagen. We hadden veel ideeën. Zo zouden we ons publiek met blogs kunnen bereiken. Ik schrijf graag en Sanne was goed in het bouwen van websites. Toch besloten we eerst ervaring bij een werkgever op te doen. We waren allebei nog jong. Achter de schermen konden we al een kleine start maken met ons bedrijfje en dan, als we een jaar of dertig zouden zijn, kon het roer om. Dan zouden we fulltime gaan samenwerken. Maar zover is het nooit gekomen. Op 9 mei 2010 veranderde alles."

Helemaal mis

"Sanne was al een paar dagen griepig. Ze woonde nog thuis en mijn moeder maakte zich zorgen. Ondanks dat de huisarts had gezegd dat het wel goed zou komen met een extra paracetamolletje, had ze er een slecht gevoel over. Plotseling gingen Sannes vingers tintelen. Mijn moeder belde direct de huisartsenpost. Er kwam een arts langs die het ook niet vertrouwde. Voor de zekerheid werd de ambulance gebeld: het kon een longembolie zijn en dat was gevaarlijk. Ik was die dag met mijn vriend op een festival. Opeens kreeg ik een telefoontje van mijn moeder: ze vroeg ons een taxi te nemen en direct te komen, het maakte haar niet uit wat het kostte. Ik ben haar daar nog steeds dankbaar voor. We zijn meteen vertrokken en ik zie nog Sannes verbaasde gezicht voor me toen we het ziekenhuis binnenkwamen. 'Huh, wat doen jullie hier?' vroeg ze. Ze vond het maar overdreven gedoe allemaal. Het was een griepje, meer niet. Omdat haar bloedwaardes afweken, besloten artsen haar een klein roesje te geven om haar verder te onderzoeken. We gaven haar een knuffel en bleven achter in de kamer. Tien minuten later werd ik overvallen door een paniekerig gevoel. Ik rende naar buiten voor frisse lucht - ik voelde dat het niet goed ging met mijn zusje. Kort daarna belde mijn vader: ik moest snel naar boven komen, het ging mis. Sanne werd gereanimeerd, ze bleek een zeldzame virale infectie van de hartspier te hebben. Dat kan iedereen overkomen. Die nacht overleed ze. Het was zo ontzettend onwerkelijk. De week ervoor stonden we nog tijdens Koninginnedag te feesten in

'We hadden zo veel ideeën om mensen hun geluk te laten najagen'

de stad. We hadden nog zo veel plannen. En nu was ze dood. Het was alsof er een stuk van mezelf stierf, ik was misselijk van emotie. Het besef dat ik vanaf nu 'alleen' was, was te groot om te bevatten."

Dankbaar

"Mijn ouders en ik kwamen in een nachtmerrie terecht. Je gelooft gewoon niet dat iemand zo uit de bloei van het leven wordt weggerukt. Ik was boos op de hele wereld. Tegelijkertijd putte ik kracht uit dingen die wel goed waren gegaan. Ik was zo blij dat mijn moeder mijn vriend en mij had gebeld en dat ze erop had gestaan dat we langskwamen. We wisten niet dat we haar nooit meer levend zouden terugzien, maar we hebben wél afscheid van haar genomen. Ik heb haar nog even gezien en vastgehouden. Ook was ik al meteen dankbaar voor de 23 jaar die we samen hadden gedeeld. We hadden van huis uit meegekregen alles altijd uit te spreken en dat hadden Sanne en ik ook gedaan. We hadden alles samen besproken en niets in het leven laten liggen. De tijd die we samen hadden, was veel te kort, maar wel heel mooi geweest."

Onze droom oppakken

"Na Sannes dood ben ik even zoekende geweest naar mijn rol binnen ons gezin. Ineens was ik het enige kind. Moest ik nu voor twee functioneren? Mijn ouders waren daar duidelijk in: ik was Sanne niet. Ik moest mijn eigen leven leiden en vooral inzien dat het leven écht nog wel zin had. Het was heel moeilijk om hun immens verdriet te zien, maar gelukkig konden we er goed over praten. Dat doen we nog steeds."

Een jaar na Sannes dood merkte ik dat ik iets wilde doen om me dicht bij haar te voelen. Ze was zo plotseling uit mijn leven verdwenen, ik wilde haar meer bij me hebben. Zo kwam onze droom weer bovendrijven. Nog steeds – en misschien door haar dood zelfs wel sterker – voelde ik de drang om mensen die een leven leidden waarvan ze niet gelukkig werden door elkaar te schudden. Ik had nu zelf ondervonden dat het van de ene op de andere dag over kon zijn."

Confronterend

"De passie en de drive die ik met Sanne deelde, kwamen weer terug. Als ik dit idee voor ons bedrijf liet liggen, zou ik hetzelfde doen als de mensen die ik door elkaar wilde schudden. Het was tijd om mezelf aan te pakken.

Ik begon met schrijven en het opzetten van workshops waarin ik mensen handvatten bood om meer uit zichzelf te halen. Ik kon het alleen niet in mijn eentje, dus vroeg ik vaak aan de mensen die het dichtst bij Sanne stonden – haar beste vriendin, mijn vriend en onze ouders – wat Sanne ervan zou vinden of doen. De nachtmerrie waarin ik al een jaar zat, werd zo een mooie droom. Zo ontstond ook de bedrijfsnaam Mooiedroom.nl.

Bezig zijn met onze droom maakte me enerzijds gelukkig, maar ik werd er soms ook erg verdrietig van. Het confronteerde me met het feit dat Sanne er echt niet meer was. Ze kon nogal nadrukkelijk aanwezig zijn. Dan had ik iets bedacht en kwam zij met allerlei tegenargumenten, waarover we dan discussieerden. Nu ze er niet meer was, nam ik beslissingen zonder dat ze er tegenin kon gaan. Dat zorgde er weleens voor dat ik met een glimlach op mijn gezicht achter mijn bureau zat. Gevoelsmatig overlegde ik in gedachten namelijk toch met Sanne. Ik hoorde haar dan de discussie met me aangaan. Ze was dan zo dichtbij.

Natuurlijk heb ik ook getwijfeld. Waarom zou ik ons bedrijfje toch opstarten? Sanne was er niet meer en het was onze droom. Maar dan waren er altijd weer mensen die zeiden: 'Je doet dit met een reden, Daphne.' Alsof Sannes kracht door hen bij mij terecht kwam, heel bijzonder."

Intens genieten

"In 2015, vijf jaar na Sannes overlijden, heb ik het bedrijf officieel opgericht. De workshops en blogs waarmee ik mensen begeleid naar hun droomdoelen, lopen nu twee jaar en het gaat goed. Ik doe dit naast mijn normale baan bij een radiostation en ik heb het er behoorlijk druk mee. Ik denk echt niet dat ik de wijsheid in pacht heb, maar ik kan mensen wel meenemen in mijn ervaring als

'droomdoelenexpert' en ze laten zien dat ze aan het roer van hun eigen leven staan. Bovendien is er nog meer moois uit dit bedrijfje voortgekomen. Ik gaf deelnemers na afloop van mijn workshops altijd een lampje mee als aandenken, in de hoop dat ze vaker zouden denken: o ja, ik moet mijn dromen najagen! Dat lampje had mijn vriend Maarten ontworpen en ik kreeg er veel positieve reacties op. Onder de vlag van Mooiedroom zijn we een jaar geleden daarom ook nog eens MDLIGHT gestart. Hiervoor ontwerpen we lampen op maat, met als een boodschap: 'Zelfs in donkere tijden is er altijd een lichtpuntje.'

Als ik mensen over ons lampenmerk vertel, vertel ik ook altijd over Sanne. Ik zie daar haar hand in en bovendien was Sanne een sprankelend persoon. Het lichtje in ons leven. Het is voor mij mooie symboliek. Het heeft ons zo veel gebracht: we hangen met onze lampen al een tijdje in een woonwinkel en werken inmiddels nauw samen met een interieurstylist. Sannes dood is voor mij het bewijs dat tegenslagen in het leven ook deuren kunnen openen.

'Sannes dood is voor mij het bewijs dat tegenslagen ook deuren kunnen openen'

Ik heb inmiddels twee kinderen, onze zoon Levi is drie en onze dochter Eva is in maart geboren. Ik had dat geluk graag met Sanne gedeeld. Tijdens de geluismomenten die ik deel met mijn kinderen, komt het gemis weer keihard binnen. De eerste keer naar buiten met Eva, bijvoorbeeld. Daar had Sanne bij moeten zijn. Maar ik kan een knop omzetten. Ik probeer dan juist nog meer te genieten van die mooie momenten. Ik ben het Sanne verplicht dat voor twee te doen. En als ik dat tot me laat doordringen, voel ik het geluk van mijn kruin tot mijn tenen. Wat ons is overkomen, is heel wrang, maar dit is nou eenmaal wat het leven ons gegeven heeft. Wat je er vervolgens mee doet, maakt het verschil. ♡

REAGEER

Heeft de dood van een dierbare jou ook geïnspireerd om iets bijzonders te doen? Mail je verhaal naar post@vriendin.audax.nl of praat mee op [Vriendin.nl/forum](https://www.vriendin.nl/forum).

MIJN LEVEN

Een voorbeeldje van de lampen die Daphnes vriend ontwerpt.

DAPHNE: 'Later, als we groot waren, zouden we samen op kantoor werken. Zover is het nooit gekomen.'

DAPHNE: 'Sanne was een sprankelend persoon. Het lichtje in ons leven.'

Sterren
Sommige schitteren kort en hevig.
andere stralen lang en kalm.
Sommige verschijnen uit het niets,
andere slijpen we zelf aan.
Geduld. Een verzameling sterren!

VRIENDIN • NL

... VAN JOLEN VOLMET VISAGIE BERT RICHTER